OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.

Rok I. 23 lipca 1932 r. № 5.

# EGZEKUCJA SĄDOWA

ORGAN ZAWODOWO-KORPORACYJNY
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

*Cena numeru Zł, 1.50*

W A R S Z A W A

## T R E Ś Ć:



Wydawca: **Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych i Rzeczypospolitej Polskiej w Okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskiego, Lubelskiego i Wileńskiego.**

Komitet Redakcyjny: **Wł. Jarczyk, H. de Castro Lacerda, T. Mieczyński**

Redaktor: **Władysław Jarczyk.**

Adres Redakcji i Admin.: **Warszawa, ul. Kredytowa 16 m. 29,** lokal Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzplitej Polskiej,

**Konto P. K. O. 23.452**

Redaktor przyjmuje codziennie (oprócz sobót i świąt) przy ul. Miodowej 11 m. 6 od godziny 16—18-ej.

Prenumerata miesięczna — zł. 4.50, kwartalna — 13.50.
Cena ogłoszeń: Strona — 100 Zł., 1/2 str. — 50 Zł., 1/4 str: 25 Zł., 1/8 str. — 12 Zł., 1/16 str. — 6 Zł.

**Rękopisów redakcja nie zwraca.**

# Od wydawnictwa.

Z dniem dzisiejszym Wydawnictwo nasze weszło w posiadanie własnego konta w P. K. O.

**Nr. 23.452,**

przejętego od ,,Wiadomości Egzekucyjnych".

Podając powyższe do wiadomości p. p. prenumeratorów upraszamy o wpłacanie należności za ,,Egzekucję Sądową" na powyższe konto.

Jednocześnie przypominamy o obowiązku wpłacania prenumeraty z góry, gdyż i Wydawnictwo zmuszone jest w ten sam sposób opłacać ryczałt pocztowy i ponosić inne związane z Wydawnictwem koszta, a to tembardziej, że ,,Egzekucja Sądowa" ukazywać się będzie obecnie 3 razy w miesiącu czyli co dziesięć dni.

Nie wątpimy, że apel nasz znajdzie oddźwięk wśród Czytelników, którzy we własnym interesie spełnią swoją powinność w stosunku do Wydawnictwa będącego reprezentacyjnym organem zawodu i ważną placówką obrony naszych spraw.

Wśród Kolegów Czytelników ,,Egzekucji Sądowej", zapewne, nie znajdzie się takich, którzy nie rozumieliby roli i znaczenia własnego organu zawodowego, szczególnie w obecnym historycznym okresie, kiedy rozstrzygają się najistotniejsze kwestje naszego zawodu i gdy nam nie wolno pozostawać poza nawiasem tych prac.

Służąc sprawie egzekucji sądowej w państwie i stojąc na straży interesów jej przedstawicieli, Wydawnictwo nasze ma prawo żądać, aby wszyscy Koledzy — Czytelnicy stanęli w szeregach organizacji zawodowej i prenumeratorów ,,Egzekucji Sądowej".

Reprezentując aktywnie współpracującą z nami społeczność komornikowską, łatwiej podołamy naszemu zadaniu.

To też wierzymy, że z dniem 1 sierpnia nikogo nie zabraknie w naszych szeregach.

# Urząd i stanowisko komornika.

Komisja Kodyfikacyjna ukończyła swoję pracę nad projektem nowego prawa egzekucyjnego. W najbliższych dniach zajmie się nim specjalna Komisja Ministerstwa Sprawiedliwości. W ten sposób prace nad nowem prawem egzekucyjnem wchodzą w ostatnią, decydującą fazę.

Na tle projektu Komisji Kodyfikacyjnej dość wyraźnie zarysowały się kontury urzędu komornika, który będzie w zasadzie organem samodzielnym i w wielu wypadkach rozstrzygającym.

W toku prac Komisji Kodyfikacyjnej niejednokrotnie robione były usiłowania podważyć zasady samodzielności urzędu Komornika w nowem prawie egzekucyjnem, a to głównie z tych względów, jak to zaznaczył p. Sędzia Miszewski, że podnoszono wątpliwości, czy komornik podoła zadaniom, które będzie miał do rozwiązania, gdyż częstokroć kwalifikacje komornika nie stoją, rzekomo, na tak wysokim poziomie, aby można było powierzyć mu czynności, wymagające gruntowniejszego poznania norm prawnych i doświadczenia prawniczego.

Kwestja urzędu komornika w nowem prawie egzekucyjnem nie mogła być rozpatrywana pod kątem widzenia indywidualnych kwalifikacji komorników, gdyż chodziło tu o sam urząd, jego rolę i autorytet przy wykonywaniu czynności, uznanych wreszcie przez najwybitniejszych prawników za ,,najistotniejsze w procesie cywilnym". Chodziło tu o ustosunkowanie się prawodawcy, władz i społeczeństwa do urzędu komornika, który dotychczas był często bardzo krzywdzony, aczkolwiek zdawaliśmy sobie sprawę z tego jak odpowiedzialne obowiązki spełnia komornik - wykonawca wyroku Rzeczypospolitej, urzędnik wymiaru sprawiedliwości.

Najwymowniej zilustrowany został ten niewłaściwy stosunek do komorników w memorjale, złożonym przez Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych p. Ministrowi Sprawiedliwości, w którym zostało zaznaczone, że ,,zdarzają się wypadki i to nie spo-

radyczne, że ustosunkowanie się do nas nawet Władz Nadzorczych bywa w specyficzny sposób ujmowane. Nie są nam znane wypadki, aby Władza Nadzorcza względnie publiczna, która ma nie tylko rękę karzącą lecz i osłaniającą, występowała w obronie czci i godności sprofanowanego urzędu Komornika Sądowego, jako urzędnika wymiaru sprawiedliwości".

Że słowa te zostały wypowiedziane z troską o sprawowany urząd najlepiej świadczy to, że dziś w obronie urzędu komornika przemawiają już najwybitniejsi prawnicy, a głosy krytyczne w łonie Komisji Kodyfikacyjnej pozostały bez echa.

Z zupełnem zaufaniem oczekujemy rozpoczęcia prac komisji Ministerstwa Sprawiedliwości nad projektem prawa egzekucyjnego, gdyż wierzymy, że komisja wzbogacona wiedzą prawniczą i doświadczeniem praktycznem należycie ugruntuje urząd komornika w nowem prawie i odpowiednio zabezpieczy przed lekceważeniem i szykanowaniem. Nie bez znaczenia byłaby zmiana nazwy ,,Komornik", która jest dziś bez treści, a wśród społeczeństwa różnie rozumiana jest i często indentyfikowana z poborcami opłat i świadczeń.

Podniesienie urzędu spowoduje za sobą siłą rzeczy, przesunięcie stanowiska komornika na wyższy szczebel w hierarhji urzędniczej. Obawy poszczególnych członków Komisji Kodyfikacyjnej co do losów postępowania egzekucyjnego wobec braku u komorników przygotowania teoretycznego uważamy za przesadne, gdyż nie można lekceważyć wiedzy komornika, opartej na praktyce, skoro, jak przyznaje p. Sędzia Miszewski komornik otrzymuje swoje stanowisko ,,w drodze jakby awansu" po długoletniej pracy w sądach. Ustosunkowanie się Ministerstwa Sprawiedliwości do instytucji komorników ma swoje źródło w wielkim doświadczeniu i praktycznych wynikach prac tego urzędu. Czynnik doświadczenia praktycznego wśród komorników jest należycie uwzględniany przez czynniki miarodajne, gdyż bardzo często, właśnie na stanowisku komornika, ma stokroć większe znaczenie niż czynnik wiedzy teoretycznej.

Nie wątpimy też, że Komisja Ministerstwa Sprawiedliwości podniesie stanowisko komornika w hierarhji urzędniczej bez żadnych obaw o losy postępowania egzekucyjnego.

Komornicy, wzbogaceni doświadczeniem i wiedzą należycie spełnią spadające na nich obowiązki dla dobra egzekucji sądowej, świadomi roli jaka przypada im w udziale w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości.

# Obrady Komisji Kodyfikacyjnej.

Poniżej zamieszczamy sprawozdanie z końcowych posiedzeń komisji przygotowawczej prawa egzekucyjnego na porządku dziennym których był dalszy ciąg drugiego czytania projektu o prawie egzekucyjnem.

Referował sędzia S. N. Wł. Miszewski.

Na wniosek Wł. Dbałowskiego uchwalono na końcu projektu dodać: „Przepisy końcowe zredagowane jak następuje:

Art. Wykonanie ustawy o cywilnem postępowaniu egzekucyjnem porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. Ustawa niniejsza wchodzi w życie jednocześnie z przepisami wprowadzającemi ustawę o cywilnem postępowaniu egzekucyjnem z dnia......

Uchwalono wprowadzić następujące przepisy w części ogólnej przepisów wprowadzających:

Art. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzenia wyda przepisy co do umieszczenia na oprocentowania sum, złożonych do depozytu sądowego (art. 42 ust. cyw.).

Art. Formułę klauzuli wykonalności ustali Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia.

Art. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia przypadki, w których komornik winien złożyć do depozytu sądowego papiery na okaziciela, dokumenty, klejnoty, przedmioty ze złota, platyny i srebra tudzież inne kosztowności.

Art. Minister Sprawiedliwości wyda w drodze rozporządzenia taryfę wynagrodzenia za dozór zajętych ruchomości.

Art. Minister Sprawiedliwości oznaczy sposób prowadzenia wykazu osób na które nałożony był obowiązek złożenia przysięgi wyjawienia.

Art. O nałożeniu grzywny w myśl art. 319 k. p. c. na biegłego, wezwanego w postępowaniu egzekucyjnem, orzeka Sąd na wniosek komornika.

Art. Uchyla się art. 312 prawa górniczego z dn. 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. N. 85, poz. 651).

Uchwalono wprowadzić następujące przepisy wprowadcze dla b. zab. rosyjskiego.

Art. Na obszarze, na którym obowiązuje prawo o ustaleniu własności dóbr nieruchomych z 1818 r. i prawo o przywilejach i hipotekach z 1825 r., ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości hipotecznej, gdy ma być wciągnięte na piśmienne żądanie komornika, będzie wciągnięte trybem przepisanym w art. 15a i 15b ,,prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, o przywilejach i hipotekach", zawartego w rozporządzeniu Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z 31 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 510 z 1928 r.).

Art. W okręgach apelacyjnych warszawskim, lubelskim i wileńskim § 2 art. 202 ust. egz. nie stosuje się, a § 1 tegoż art. 202 ma zastosowanie o tyle, o ile według przepisów prawa cywilnego umowa obowiązuje nabywcę.

Art. W okręgach apelacyjnych warszawskim, lubelskim i wileńskim na podstawie postanowienia o przysądzeniu nieruchomości, stwierdzającego, że nabywca uiścił całą zaofiarowaną cenę gotowizną, ulegają wykreśleniu z wykazu hipotecznego wszystkie wierzytelności, obciążające nieruchomość.

Art. Uchyla się: Art. 15 — 19 dekretu Rady Regencyjnej Kr. Pol. w przedmiocie przepisów dla komorników z 22 lutego 1918 r. (Dz. Pr. Kr. Pol. Nr. 5, poz. 9).

Art. 1331 — 1336 u. p. c. co do warunków dochodzenia odszkodowania od komorników.

Art. 565 kod. handl. franc. Art. 2210 — 2217 k. c. N.

W rozdziale V przepisów prowadczych zamieścić przepis następujący:

Art. Wnioski o zabezpieczenie zgłoszone po wejściu w życie ustawy egzekucyjnej w sprawach, wszczętych wcześniej, będą rozpoznawane według przepisów, które obowiązywały w czasie wszczęcia sprawy.

Uchwalono dwoma głosami przeciwko Dbałowskiemu, że jest rzeczą zbędną zaznaczyć wyraźnie w ustawie, iż projekty o ograniczeniu cudzoziemców przy nabywaniu nieruchomości na licytacji

(ustawa z dnia 24 marca 1920 r.) pozostają w mocy, gdyż rozumie się to samo przez się.

Przystąpiono do omówienia przepisów wprowadczych, zawartych w projekcie.

Art. 7.

Odczytano uwagi Związku Izb Przemysłowo - Handlowych.

**Dbałowski** wnosi, by art. 7 skreślić. W kodeksie handlowym niemieckim jest wyraźnie powiedziane, że z wyroku przeciwko spółce nie można prowadzić egzekucji przeciwko spólnikowi. Jest za przyjęciem tej zasady. W b. zab. austrj. zasada art. 7 istnieje, daje to jednak bardzo szkodliwe wyniki.

**Miszewski.** W b. zab. rosyjskim jest taka praktyka, że przeciwko spólnikowi można prowadzić tylko wówczas egzekucję, gdy został on zapozwany razem ze spółką. Możnaby pozostawić uregulowanie tej sprawy kodeksowi handlowemu.

Uchwalono art. 7 skreślić, wychodząc z założenia, że uregulowanie tej sprawy należy do kodeksów handlowych oraz że o tem, czy egzekucja jest dopuszczalna przeciwko spólnikowi, będzie decydować każdorazowo wydany tytuł egzekucyjny.

Art. 8. uchwalono przenieść do rozdziału V ustawy wprowadczej.

Art. 15.

**Miszewski** uważa art. 15 za zbędny. Wystarczą przepisy kodeksu handlowego dla b. zab. rosyjskiego (art.564 k. handl.).

Uchwalono art. 15 skreślić, gdyż pozostaje w mocy w b. zab. rosyjskim art. 564.

Dla b. zab. austrjackiego dodano, w związku ze skreśleniem art. 15, przepis następujący:

„W postępowaniu upadłościowem sprzedaży dokonywa w miejscu sądu komornik".

Uchwalono uchylić art. 565 k. handl. na obszarze, gdzie obowiązuje kodeks handlowy francuski.

Art. 1.

Uchwalono art. 1 przeredagować jak następuje:

„§ 1. Z dniem wejścia w życie ustawy egzekucyjnej tracą moc dotychczasowe przepisy o egzekucji unormowanej w ustawie egzekucyjnej i w niniejszych przepisach wprowadzających.

§ 2. W szczególności tracą moc obowiązujące dotychczas w tym zakresie przepisy wraz z późniejszemi ich zmianami i uzupełnieniami, a mianowicie:

1) przepisy o wyrokowaniu wysokości i zabezpieczeniu powództwa, zawarte w księgach pierwszej, w drugiej, trzeciej i piątej ustawy postępowania cywilnego z dnia 20 listopada 1864 r.;

2) austrjacka ustawa z dnia 28 maja 1896 r. Nr. 79 Dz. u. p. o postępowaniu egzekucyjnem i zabezpieczającem, ustawa zaprowadzająca z dnia 27 maja 1896, Nr. 78 Dz. u. p., oraz z dnia 1 sierpnia 1895 Dz. u. p.; tracą moc przepisy § 7 ust. 3 i § 44 ustawy z dnia 1 sierpnia 1895 Nr. 111 Dz. u. p. (normy jurysdykcyjnej), o ile pozostają w związku z postępowaniem egzekucyjnem i zabezpieczającem;

3) księga ósma niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnem z dnia 30 stycznia 1877 Dz. U. Rzeszy z r. 1877, ustawa o przymusowej licytacji i przymusowym zarządzie z dnia 24 marca 1897 Dz. U. Rzeszy z r. 1897 Nr. 14 str. 97 i nast. i z r. 1898 Nr. 25 str. 713 i nast."

Art. 2 przyjęto bez zmiany.

Art. 3 uchwalono przeredagować jak następuje:

,,Pozostają w mocy uprawnienia szczególne w egzekucji towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich oraz banków, zawarte w ich statutach".

Jako art. 3a 2 głosami przeciw Miszewskiemu zamieszczono przyjęty już poprzednio przepis:

,,Pozostają w mocy przepisy o egzekucji i o pierwszeństwie zaspokojenia zawarte:

1) w rozporządzeniu Prezydenta Rzplitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 360) o rejestrowym zastawie rolniczym i

2) w ustawie z dnia 14 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 313) o rejestrowym zastawie drzewnym".

Dbałowski wnosi, by dodać przepis następujący: ,,Dla dochodzenia praw osób trzecich na rzeczach dotkniętych egzekucją skarbową (administracyjną) miarodajne są wyłącznie przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz prawa egzekucyjnego. Stosownie do wartości przedmiotu sporu właściwy jest sąd, w którego okręgu znajdują się w czasie wniesienia skargi w całości lub w części rzeczy, do których odnosi się dochodzone prawo".

Wniosek ten odrzucono 2 głosami przeciw Dbałowskiemu, uważając, że rozumie się to samo przez się.

Art. 4 uchwalono przeredagować jak następuje:

,,Przeprowadzenie licytacji, przewidzianej w art. 56 prawa

o domach składowych z dnia 28 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1020) i w art. 116 prawa handlowego z dnia 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 321) należeć będzie na obszarze całego Państwa do komornika".

Art. 5 uchwalono przeredagować jak następuje:

„Władza obowiązana jest na polecenie sądu do egzekwowania na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji, grzywien, opłat sądowych i kosztów postępowania".

**Dbałowski** wnosi, aby po art. 6 umieścić przepis § 2 art. 4 ustawy egzekucyjnej.

Przewodniczący i Miszewski nie sprzeciwiają się temu.

Uchwalono ten przepis w redakcji następującej:

„Minister Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia oznaczy przypadki w jakich zastępstwo komornika może być poruczone osobom, odbywającym służbę przygotowawczą na urząd komornika".

Art. 21.

Na wniosek przewodniczącego uchwalono art. 21 przenieść do działu o zabezpieczeniach (po art. 21) w redakcji następującej:

„Wypuszczający w najem lub w dzierżawę ma prawo na podstawie pozwu o zapłatę czynszu żądać, aby komornik zajął ruchomości biorącego w najem lub dzierżawę, znajdujące się w wynajętych pomieszczeniach lub w wydzierżawionej nieruchomości".

Art. 21 uchwalono przeredagować jak następuje:

„O wszczęciu egzekucji z nieruchomości, nie mającej urządzonej hipoteki komornik zawiadomi nietylko sąd lecz i właściwych notarjuszów".

W czasie dyskusji nad księgą trzecią o zabezpieczeniach uchwalono przeredagować art. 5 jak następuje:

„Wydając zarządzenie tymczasowe przed wytoczeniem powództwa, sąd wyznaczy wierzycielowi termin, w którym powództwo winno być wytoczone, pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być dłuższy niż trzy miesiące".

Wprowadzono art. 22b § 1 treści następującej:

Zajęte ruchomości nie mogą być oddane pod dozór wierzycielowi.

§ 2. Zajęte pieniądze i papiery wartościowe złożone będą do depozytu sądowego.

Następnie przystąpiono do omówienia wniosku podkomisji

przygotowawczej ustawy notarjalnej w przedmiocie udzielenia klauzuli przez notarjusza.

Odczytano pismo w tej sprawie referenta ustawy notarjalnej p. J. Glassa.

**Stelmachowski** opowiedział się za tem, by klauzulę dawał notarjusz, a nie sąd, ale nie odrazu przy wydawaniu wpisu aktu, jak to projektuje podkomisja notarjalna, a dopiero gdy zajdzie potrzeba egzekucji.

**Skąpski.** Skoro z wyroku sądowego należy uzyskać klauzulę w sądzie to tembardziej ją należy uzyskać i dla aktu notarjalnego również w sądzie.

**Miszewski** podziela zdanie przedmówcy i jest przeciwny nadaniu klauzuli przez notarjusza.

Wniosek podkomisji notarjalnej, jako też wniosek p. Stelmachowskiego nie uzyskał w głosowaniu większości.

Prace Komisji Kodyfikacyjnej nad projektem nowego prawa egzekucyjnego zostały ukończone i Komisja, ze względu na pośpiech zaniechała trzeciego czytania projektu. Obecnie projekt uchwalony przez Komisję Kodyfikacyjną będzie w najbliższych dniach przekazany do Ministerstwa Sprawiedliwości.

O dalszych losach projektu nieomieszkamy poinformować Czytelników.

# Uwagi

## nad projektem ustawy o prawie egzekucyjnem

(Ciąg dalszy)

Art. 116. Na siedem dni przed dniem licytacji a w przypadku, gdy licytacja ma się odbyć wcześniej, niż po piętnastu dniach od daty zajęcia, na jeden dzień przed wyznaczonym terminem, komornik zarządzi przybicie obwieszczenia na tablicy sądu, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie się ma odbyć licytacja, w najbliższym zarządzie miejskim lub gminnym, a nadto o ile to uzna za potrzebne, zarządzi ogłoszenie w sposób w danej miejscowości zwyczajem przyjęty w takich miejscach, w których ogłoszenie może przyczynić się do rozszerzenia wiadomości o licytacji.

**Do art. 116.** Czy ustalenie 7-mio dniowego prekluzyjnego terminu dla przybicia obwieszczeń — o terminie sprzedaży jest celowe? Ustalenie takiej zasady, w wypadku niedotrzymania terminu, może stworzyć podstawę do unieważnienia licytacji.

Pozatem, czy koniecznem jest wystawianie obwieszczeń na tablicy w sądzie? Niewkażdej siedzibie komornika sądowego jest sąd, a więc przy ustaleniu obowiązku wywieszania obwieszczeń na tablicy sądowej może spowodować zbędne koszta związane ze specjalnym wyjazdem komornika w celu wywieszenia obwieszczeń. Możnaby wprowadzić zasadę przesyłania obwieszczeń do sądu w celu wywieszania, lecz skąd będzie dowód wywieszenia w wypadkach szybkich terminów licytacyj.

**Art. 117.** Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane, przewyższa sumę pięciuset złotych, komornik zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości rozpowszechnianym. Komornik winien umieszczać w dzienniku, o ile to jest możliwe, zbiorowe obwieszczenia o terminach sprzeda-

**Do art. 117.** Ogłoszenie w prasie przy większych sumach jest konieczne, i to zawsze, jednak ustawodawca nie wskazuje w jakim organie ma być zamieszczone obwieszczenie w wypadku, gdy w miejscu urzędowania komornika nie wychodzi żadne pismo.

Pozatem poważne wątpliwości praktyczne nasuwa projekt umieszczania zbiorowych obwieszczeń w prasie. Dotychczasowa praktyka indywidualnych obwieszczeń była bardzo dobra, nie nasuwała również żad-

ży ruchomości, należących do różnych dłużników, choćby terminy te przypadały na różne dni. Na wniosek i koszt strony komornik zarządzi ogłoszenie również w inny, przez nią wskazany, a odpowiedni sposób.

nych trudności co do sposobu rozliczania kosztów obwieszczenia na poszczególne sprawy.

**Art. 118.** Licytacja odbywa się publicznie.

**Do art. 118.** Bez zmian.

**Art. 119. § 1.** Komornik może zajęte rzeczy sprzedać z wolnej ręki lub przez licytację tylko wtedy, gdy akt zajęcia nie został w terminie zaskarżony lub wniesiona skarga została już prawomocnie rozstrzygnięta.

§ 2. Nie wyczekując upływu czasu do skargi ani nie wyczekując prawomocnego rozpoznania skargi już wniesionej, komornik sprzeda ruchomości, które ulegają szybkiemu zepsuciu, a ruchomości, które wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości, lub których przechowanie pociąga za sobą koszty zbyt wielkie w stosunku do ich wartości, wtedy gdy wierzyciel przed sprzedażą złoży sumę przez komornika oznaczoną, mającą służyć na pokrycie szkody, jaka dla dłużnika mogłaby wyniknąć.

**Do art. 119 § 1.** Wprowadzenie inowacji w postaci ustalenia zasady sprzedaży przez komornika z wolnej ręki nie wydaje się zbyt szczęśliwem. Pomijając okoliczność, że może to stworzyć pole do niewłaściwego postępowania, z drugiej strony sprawia wrażenie działania przez komornika w charakterze prywatnego przedsiębiorcy handlowego.

**Do art. 119 § 2.** Nie przewidziane jest, co uczynić ma w tych wypadkach komornik z sumą uzyskaną z licytacji, jeżeli dokonał sprzedaży przed upływem terminu do wniesienia do sądu skargi na swe czynności, względnie przed prawomocnem rozpoznaniem już wniesionej skargi.

**Art. 120.** Najniższa suma, za którą ruchomość można na przetargu nabyć, jest cena wywołania, stanowiąca połowę sumy oszacowania; jednak rzeczy ze złota, platyny, lub srebra nie można nabyć za cenę niższą od wartości kruszczu.

**Do art. 120.** Niejasnem się staje, dlaczego mianowicie już w pierwszym terminie licytacji cena wywołania ma stanowić połowę sumy oszacowania; przecież oszacowanie właśnie ma na celu ustalenie wartości zamiennej zajętych ruchomości i po ustaleniu tej wartości przy zajęciu powinna cena wywołania, w pierwszym terminie sprzedaży, równać się sumie oszacowania. Również nie zawsze rzeczy pochodzące ze złota, platyny lub srebra, ze względu na swój stan, będą się równały istotnej wartości kruszcu; przedtem musiałyby być dopro-

wadzone do stanu bryły kruszcowej, (co już powoduje pewne koszta, a więc pomniejsza istotną wartość rzeczy), by mogły się równać kruszcowi. Przy ruchomościach z kruszców winna obowiązywać ogólna zasada.

**Art. 121.** Podawanie przez obecnych zaofiarowanych cen za wystawione na sprzedaż ruchomości nie może nastąpić wcześniej, jak po upływie pół godziny po wywołaniu licytacji.

**Do art. 121.** Artykuł ten winien otrzymać brzmienie następujące: „Komornik przystępuje do licytacji niezwłocznie po sprawdzeniu, iż zajęte ruchomości są na miejscu i w takim stanie, w jakim zostały zajęte". Półgodzinne oczekiwanie na rozpoczęcie licytacji wprowadziłoby zbytnią powolność w urzędowaniu komorników, a nawet niejednokrotnie uniemożliwiłoby dokonanie czynności. Przepis ten miałby rację bytu przy wprowadzeniu w życie publicznych sal licytacyjnych, w których rzeczy podlegające sprzedaży byłyby uprzednio wystawione na widok publiczny.

**Art. 122.** § **1.** W przetargu nie mogą uczestniczyć komornik i dłużnik oraz ich małżonek, ich krewni lub powinowaci w prostej linji, krewni boczni do czwartego stopnia, powinowaci boczni do drugiego stopnia.

§ 2. Nie mogą również uczestniczyć osoby, należące do organów policji państwowej lub gminnych organów bezpieczeństwa, obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

**Do art. 122.** Artykuł ten winien otrzymać brzmienie następujące: „W przetargu nie mogą uczestniczyć: komornik urzędujący, dłużnik oraz inni funkcjonarjusze państwowi lub samorządowi, biorący udział w licytacji w charakterze urzędowym". Ograniczenie dotyczące niedopuszczenia do licytacji komornika miało oczywiście tylko na uwadze komornika działającego. Ograniczenia dotyczące rodziny i dalszych krewnych dłużnika są zbyt szerokim uszczupleniem praw indywidualnych jednostki zainteresowanej i w tych wypadkach są zbędne, gdyż dla wierzyciela jest obojętne, od kogo wpłynie suma na zaspokojenie pretensji. W praktyce ustalenie stopnia pokrewieństwa pomiędzy stronami, a osobami przystępującemi do przetargu jest niemożliwe, zaś utrzymanie art. 122 w projektowanem brzmieniu mogłoby często powodować unieważnienie licytacji.

**Art. 123.** Komornik wystawia na sprzedaż kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju, a zarazem wymienią cenę oszaco-

**Do art. 123.** Nasuwa się wątpliwość co do sumy oszacowania i wywołania — omówiona w art. 120.

wania i cenę wywołania, wzywając obecnych do postąpień ponad cenę wywołania. Dłużnik może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej.

**Art. 124.** Licytowanie odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą, której komornik nie odrzucił.

**Do art. 124** — bez zmian.

**Art. 125.** Komornik udzieli przebicia osobie, która ofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po dwukrotnem wezwaniu do dalszych postąpień przez pięć minut nikt więcej nie zaofiarował.

**Do art. 125.** Wątpliwości nasuwa ustalony czasokres pięciominutowy od drugiego wezwania do przybicia. Wyobraźmy sobie złośliwego dłużnika, będącego w zmowie z kupcami, którzy z zegarkiem w ręku przed upływem 5-ciu minut będą czynili dalsze postąpienia groszowe, by w ten sposób uniemożliwić dokonanie licytacji — dlatego też czasokres ten winien być wyeliminowany z ustawy.

**Art. 126.** Komornik zamknie licytację, jeżeli uzyskana suma wystarczy na zaspokojenie wierzyciela.

**Do art. 126.** Należałoby wyjaśnić, co ma czynić komornik, jeżeli rzeczy podlegające sprzedaży są zajęte na rzecz kilku wierzycieli, natomiast sprzedaż jednej pozycji w danej — wyznaczonej do przetargu sprawie — pokrywa całkowitą należność właśnie tylko w tej sprawie, a nie w innych?

**Art. 127.** Jeżeli po wywołaniu nikt się do przetargu nie zgłosił, komornik stwierdzi w protokóle, że licytacja nie doszła skutku.

**Do art. 127** bez zmian.

**Art. 128. § 1.** Czynności komornika w toku licytacji wolno zaskarżyć tylko w razie naruszenia przepisu o publicznej licytacji lub w razie naruszenia przepisu o niedopuszczalności sprzedaży za sumę niższą od połowy ceny szacunkowej i poniżej wartości kruszcu, jeżeli nabywca o tem naruszeniu wiedział.

**Do art. 128 § 1.** Przedewszystkiem należy zwrócić uwagę na wnioski wysnute w związku z art. 120 niniejszej ustawy, co do sumy szacunkowej i wywołania, oraz co do specjalnego traktowania ruchomości zrobionych z kruszców.

Pozatem ustawodawca nie przewiduje możliwości zaskarżenia dokonanej licytacji w wypadku uchybienia wymogom formalnym, t. j. nienależytego zawiadomienia stron o terminie licytacji względnie nie wywieszenia w terminie obwieszczeń.

§ 2. Skarga musi być zgłoszona do protokółu licytacji. Od postanowień sądu w tym przedmiocie niema środka odwoławczego.

Do art. 128 § 2. Jak widać z treści tego przepisu, skarga o unieważnienie licytacji ma być zgłoszona do protokółu licytacji, z czego należy wysnuć wniosek, iż osoba zainteresowana nie zwraca się sama bezpośrednio do sądu, lecz winien to uczynić komornik po otrzymaniu zgłoszenia do protokółu. Czy taki tryb postępowania jest pożądany? Przecież wówczas każdy dłużnik będzie kwestjonował prawidłowość postępowania. A czy komornik będzie mógł uznać prawidłowość swych czynności? Nie! A więc tego rodzaju skarga winna wpływać do sądu bezpośrednio od osoby zainteresowanej, przy jednoczesnem złożeniu opłat, a sąd będzie władny wydać właściwe zarządzenia.

§ 3. Gdyby sąd w ciągu siedmiu dni skargi nie rozstrzygnął, nabywca może się zrzec nabycia i odebrać zapłaconą sumę.

Do art. 128 § 3. Czy będzie celowe krępowanie tym terminem siedmiodniowym do załatwienia tego rodzaju skargi? Pozatem ustawa nie przewiduje, od jakiego momentu ma biec ten termin siedmiodniowy.

W. J.

**Art. 129. § 1.** Nabywca obowiązany

## SZACOWANIE NIERUCHOMOŚCI W APELACJACH ZACHODNICH.

W myśl obowiązujących ustaw szacowanie nieruchomości dokonywa komornik sądowy za przybraniem biegłego, względnie biegłych. Wbrew jednak wyraźnemu brzmieniu ustawy (D. U. R. P. Nr. 15/32), w dzielnicach b. zab. pruskiego, do szacowania nieruchomości powoływani są często urzędnicy sądowi, co jest sprzeczne z § 34 b ustawy z dnia 25 lutego 1932 r.

Aczkolwiek § 34 a ustawy mówi, że ,,Sąd zarządzi oszacowanie nieruchomości", nie znaczy to, że wykonanie tej czynności należy do urzędników sądowych, gdyż ustawa wskazuje jako jedynych wykonawców — komorników.

Wszelkie dowolne komentowanie § 34 a jest pogwałceniem § 34 a, co może pociągnąć za sobą w praktyce bardzo poważne następstwa, a przedewszystkiem jest rzeczą niedopuszczalną wprowadzanie w dziedzinę egzekucyjną nowego czynnika, prawem nieprzewidzianego. Doprowadzić by to mogło do tego, że Sąd powierzałby oszacowanie osobom według swego uznania. Intencją czynników miarodajnych jest, jak nam wiadomo, scentralizowanie postępowania egzekucyjnego, a powierzanie oszacowania nieruchomości urzędnikom sądowym z pominięciem komorników prowadzi do tego, że komornik wogóle nie będzie wiedział, co się dzieje w jego rewirze, a w konsekwencji wytworzy to chaos.

Pozatem nasuwa się zasadnicze pytanie, czy oszacowanie nieruchomości, przeprowadzone przez urzędnika sądowego, jest formalnie prawne i czy nie może być zakwestjonowane przez stronę?

Nie wątpimy, że Ministerstwo Sprawiedliwości wyjaśni tą sprawę i nakaże respektowanie obowiązującej ustawy. **S. M.**

# Orzecznictwo Sądu Najwyższego

## W sprawie licytacji dóbr ziemskich Oblassy, należących do Rafała G. — C.

Sąd Najwyższy rozpoznawał skargę kasacyjną adwokata Marcelego Lewego, pełnomocnika firmy „Bank Przemysłowy Warszawski, Spółka Akcyjna w likwidacji", na decyzję Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie licytacji dóbr ziemskich Oblassy, należących do Rafała G. - C.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego - referenta, głosów rzeczników stron i wniosków Prokuratora,

zważywszy:

że Sąd Okręgowy w Radomiu uznał na podstawie p. 3 art. 1170 U. P. C. za niedoszłą do skutku licytację, na której za dobra „Oblassy", należące do Rafała G.-C., najwyższą cenę zaofiarował Wincenty W., lecz warunków licytacyjnych w terminie przepisanym nie wykonał, nadto Sąd Okręgowy odmówił Wincentemu W. zwrotu złożonego przez niego wadjum licytacyjnego;

że ze skargi incydentalnej Rafała G.-C. i Wincentego W. Sąd Apelacyjny zaskarżoną decyzją uchylił decyzję Sądu Okręgowego, uznał licytację za nieważną i nakazał zwrócić wadjum Wincentemu W.;

że w skardze kasacyjnej Bank Przemysłowy, jako egzekwujący wierzyciel Rafała G.-C., wnosi o uchylenie decyzji Sądu Apelacyjnego, zarzucając obrazę przepisów proceduralnych oraz twierdząc, iż nie zachodzą warunki, zezwalające na unieważnienie licytacji;

że w myśl zasady, wyrażonej w art. 963 U. P. C. w związku z treścią art. 1202, 1204 i 1205 U. P. C., niezaskarżone w trybie

i terminie przepisanym czynności komornika w stosunku do osób, uczestniczących w czynnościach powyższych, stają się prawomocne i nie mogą być wzruszane, ani badane przez sąd z urzędu, z wyjątkiem przypadku, gdy uchybienie w czynności godzi nie w prawa prywatne jednostek, lecz narusza interes publiczny, wówczas bowiem sąd z urzędu władny jest rozważyć doniosłość uchybienia i czynność unieważnić (orz. S. N. 141 i 173 — 1928 r.);

że w danym przypadku skarga na czynności licytacyjne przez nikogo nie była wniesiona, Sąd Apelacyjny zaś unieważnił licytację z urzędu przy rozpoznaniu zgłoszonego po upływie terminu, przewidzianego w art. 1205 U. P. C., wniosku Wincentego W. o zwrot wadjum;

że aczkolwiek Sąd Apelacyjny wyszedł ze słusznego stanowiska, iż unieważnienie licytacji z urzędu może nastąpić tylko w razie uchybień, godzących w interes publiczny, mimo to jednak unieważnił w danym przypadku licytację z uwagi, że niezachowanie pewnych formalności ,,godzi w interesy wierzycieli i w interesy dłużnika", dopuścił się więc sprzeczności, która stanowi naruszenie przepisów art. 711 U. P. C.;

że za uchybienie formalne, powodujące nieważność licytacji, Sąd Apelacyjny poczytuje brak wzmianki w protokóle licytacyjnym o złożeniu wadjum przez licytantów, którzy nie utrzymali się na licytacji, słusznie jednak zarzuca skarga kasacyjna, iż okoliczność ta pozostała bez wpływu na ważność licytacji w związku z okolicznościami faktycznemi, jej towarzyszącemi, gdyż z tego powodu ani dłużnik, ani wierzyciele żadnego uszczerbku w swoich prawach nie ponieśli, a interes publiczny również nie został naruszony; pozatem obowiązek złożenia wadjum (art. $1156^1$ U. P. C.) ustanowiony jest w celu zabezpieczenia praw egzekwujących wierzycieli, a poniekąd dłużnika, i zmierza do usunięcia od licytacji licytantów pozornych, podbijających cenę bez zamiaru rzeczywistego nabycia, przeszkadzających egzekucji, i działających przeważnie w tym kierunku, aby licytacja spełzła na niczem (art. 1170 p. 3 U. P. C.); skoro przeto ani dłużnik, ani nikt z wierzycieli nie wniósł skargi na dopuszczenie licytanta bez wadjum, uchybienie to nie podlega rozważaniu z urzędu;

że drugie uchybienie, podniesione przez Sąd Apelacyjny, polega na tem, że w licytacji uczestniczyli dwaj członkowie palestry, którzy, według domniemań Sądu Apelacyjnego, działali

w imieniu cudzem, a pełnomocnictw, wymaganych w myśl art. 1156 U. P. C., nie złożyli;

że wszakże, jak słusznie zaznacza skarga kasacyjna, licytant, który nie oświadcza, iż występuje w cudzem imieniu, działa w imieniu własnem i w razie utrzymania się na licytacji nabywa dla siebie; od uczestnictwa w licytacji nie jest wyłączony adwokat, chociażby działał z polecenia swego klienta, gdyż stosunki jego z klientem pozostają poza postępowaniem licytacyjnem, w którem adwokat, nie składający pełnomocnictwa, poczytywany jest za działającego we własnem imieniu i na własny rachunek, taki sposób postępowania nie jest przez prawo zabroniony, przeciwnie, wyraźnie jest przewidziany w art. 52 ustawy stemplowej z 1 lipca 1926 r., który ustanawia opłatę stemplową w wypadku, gdy licytacyjny nabywca nieruchomości oświadcza później, iż działał na rzecz innej osoby;

że wreszcie Sąd Apelacyjny wyraża pogląd, iż w tym stanie rzeczy niewiadomo, kto istotnie uczestniczył w licytacji, i wskutek tego niewiadomo, który z wierzycieli może sobie zatrzymać nieruchomość w trybie art. 1175 U. P. C.;

że w tym punkcie również słusznie skarga kasacyjna zarzuca niezgodność zaskarżonej decyzji z ustawą, gdyż w myśl art. 1064 w związku z art. 1094 i 1556 U. P. C. możność zatrzymania nieruchomości przez wierzyciela na własność nie jest uzależniona od udziału jego w niedoszłej do skutku licytacji;

że wobec tego zaskarżona decyzja, jako nieodpowiadająca wymaganiom art. 711 U. P. C. ulega uchyleniu;

z tych zasad Sąd Najwyższy decyzję Sądu Apelacyjnego w Lublinie z powodu obrazy art. 711 U. P. C. uchyla i sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpatrzenia w innym składzie Sędziów przekazuje.

## W sprawie sprzedaży przez licytację nieruchomości Abrama i Morducha - Marka G.

Sąd Najwyższy rozpoznawał pytanie prawne, wynikłe w sprawie ze skargi kasacyjnej Eugenjusza - Teodozjusza R. i innych w przedmiocie sprzedaży nieruchomości Abrama i Morducha-Marka G. i na zasadzie § 1 art. 40 U. S. P. przedstawione do rozstrzygnięcia Składowi Siedmiu Sędziów: czy powtórna licytacja nieruchomości dochodzi do skutku, jeżeli stawi się tylko jeden licytant i zaofiaruje cenę, niższą od oszacowania?

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego - referenta, głosów rzeczników stron oraz wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y:

że nowela z dn. 11 stycznia 1913 r. wprowadziła do ustępu 1 art. 1170 U. P. C., który przewiduje liczbę licytantów, wymaganą dla skuteczności licytacji, zmianę, polegającą na tem, że stawienie się jednego licytanta nie czyni licytacji bezskuteczną, o ile stawający postąpi ponad oszacowanie natomiast ustęp 2 tegoż artykułu, stanowiący wogóle o cenie, za którą może być sprzedany majątek, pozostawiono bez zmiany;

że zgodnie z art. 1182 U. P. C. druga licytacja odbywa się w zasadzie podług przepisów, ustanowionych dla pierwszej licytacji; wyjątek dotyczy jedynie ceny sprzedażnej, czyli przepisu, zawartego w ust. 2 art. 1170 U. P. C.; wyjątku tego natomiast nie można rozciągać na ust. 1 art. 1170 U. P. C., gdyż, jak zaznaczono wyżej, dotyczy on liczby niezbędnych licytantów, dodatek zaś tego ustępu: „i nic nie postąpi ponad szacunek" należy traktować, jak to szczególnie wynika z motywów prawodawczych, za pewnego rodzaju nieodzowny przymiot jedynego stawającego licytanta, który to przymiot decyduje o skuteczności licytacji i pozostaje w ten sposób niezmienny i przy drugiej licytacji;

że odmienna wykładnia powołanych przepisów prowadziłaby z konieczności do wniosków, że prawodawca, zmieniając ust. 1 art. 1170 U. P. C., zamiast usunąć z niego wyrazy: „lub, gdy stawi się tylko jeden", wprowadził dodatek zgoła zbędny, znajdujący się już w ustępie 2 tegoż artykułu; nic jednak nie upoważnia do takiego wnioskowania;

z tych zasad S ą d N a j w y ż s z y na mocy § 1 art. 40 U. S. P. uznaje:

Powtórna licytacja nieruchomości nie dochodzi do skutku, jeżeli stawi się tylko jeden licytant i nie zaofiaruje ceny ponad oszacowanie.

# Kodeks karny.

Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11.VII.1932 (Dz. U. Nr. 60 poz. 571) został ogłoszony nowy kodeks karny, który wchodzi w życie z dn. 1.IX.1932 r.

Jak widać z powyższego Rozporządzenia to jest ono jednym z przejawów dążenia do unifikacji prawodawstwa polskiego.

Kodeks karny zawiera zarówno z częścią ogólną jak i przepisami końcowemi 295 art. Są to przepisy bardzo ściśle, krótko i jasno ułożone i stanowią przejaw wpływów nowoczesnej nauki w dziedzinie prawa karnego.

Kodeks karny, składa się z dwóch części: z ogólnej i szczególnej. Część ogólna zawarta jest w art. od 1 do 92 i stanowi ogólne zasady prawa karnego natomiast część szczególna od art. 93 — 293 stanowi poszczególne ustawowe stany faktyczne, oraz sankcje karne.

Z części ogólnej charakterystycznemi są następujące przepisy: 1) art. 4, przewiduje — stosowanie polskiego kodeksu karnego do obywateli polskich za przestępstwa popełnione za granicą; 2) art. 37 wprowadza następujące kary zasadnicze: a) karę śmierci, b) więzienie, c) areszt i d) grzywna.

Jak widać z powyższego kara śmierci została utrzymana jako kara zasadnicza, podczas, gdy dotychczas miała miejsce — przy zastosowaniu art. 15 przepisów przechodnich do kod. kar. z 1903 roku. Również został ustalony w art. 38 sposób wykonywania kary śmierci.

Z dalszych sankcji zasługuje na uwagę możliwość szerokiego zastosowania, jako kary — grzywny, która wynosi od 5 złotych do 200.000 złotych.

W art. 44 przewidziane są kary dodatkowe do kar zasad-

niczych; większość z tych kar dotyczy pomniejszenia względnie ograniczenia czci obywatelskiej.

Również zgodnie z duchem nowoczesnej nauki kryminalnej, kodeks karny zawiera szereg przepisów dotyczących postępowania w stosunku do przestępców nieletnich.

W części szczególnej zawierającej poszczególne stany faktyczne przestępstw również są pewne inowacje.

Otóż z działu przestępstw p-ko władzom i urzędom, na szczególną uwagę zasługuje przepis zawarty w § 2 art. 125 K. K., dotyczący ochrony czci lub powagi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Z działu przestępstw p-ko wymiarowi sprawiedliwości bardzo ważnem jest art. 143 K. K., który brzmi: ,,Kto fałszywie oskarża inną osobę przed władzą lub przed urzędem, powołanemi do ścigania, o czyn karny w drodze sądowej, administracyjnej lub dyscyplinarnej, podlega karze więzienia lub aresztu do lat 5".

Przepis powyższego art. stanowi jakby ustawę protekcyjną dla urzędników państwowych i osób urzędowych. Brak wyraźnego w tym względzie przepisu dawał się bardzo w życiu odczuwać.

Z przestępstw p-ko porządkowi publicznemu na uwagę zasługuje przepis zawarty w art. 152 K. K. a stanowiący jakby ochronę czci Narodu lub Państwa Polskiego, przez obłożenie karą więzienia lub aresztu do 3-ch lat czynów osób dopuszczających się publicznego lżenia lub wyszydzania Narodu lub Państwa Polskiego.

Z działu przestępstw p-ko dokumentom charakterystycznym jest wyeliminowanie dotychczasowego podziału fałszu dokumentów na materjalny i intelektualny. Nauka nowoczesna abstrahując od dotychczasowych różniczkowań pojęcia fałszu na materjalny i intelektualny wychodzi z założenia ogólnego pojęcia fałszu dokumentu, za który uważa każdy przedmiot, stanowiący dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mogącej mieć znaczenie prawne.

Z działu przestępstw przeciwko sumieniu charakterystycznem jest zastąpienie uprzedniego pojęcia ,,rzeczy ruchomej" na ,,mienie ruchome". Jest to rzecz bardzo ważna, gdyż w ten sposób każda ,,energja" da się podporządkować pod pojęcie cudzego mienia zaś osoba dopuszczająca się przywłaszczenia tego mienia ulegnie karze przewidzianej w ustawie.

Z działu przestępstw urzędniczych, charakterystycznem jest

obłożenie tych przestępstw wysoką sankcją dochodzącą do 10 lat więzienia, w wypadkach gdy sprawca działa, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie lub innej osoby.

Kodeks przewiduje możność wymierzenia kary wyższej o połowę od najwyższego wymiaru kary, przepisanego, za dane przestępstwo, jeżeli urzędnik dopuścił się jakiegokolwiek przestępstwa podczas urzędowania lub w związku z urzędowaniem.

Jednocześnie Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11.VII.32 r. (Dz. Ust. Nr. 60/32 poz. 572 — 573) zostało ogłoszone prawo o wykroczeniach oraz Przepisy wprowadzające Kodeks Karny i Prawo o wykroczeniach. Jak widać z powyższego, oraz w związku z wcześniejszem już wprowadzeniem w życie Kodeksu Postępowania Karnego unifikacja prawodawstwa karnego dla całego Państwa już nastąpiła.

Należy oczekiwać, że w najbliższych miesiącach, zacznie się realizować, proces unifikacji w dziedzinie prawodawstwa cywilnego.

**W. J.**

# Nowe ustawy i rozporządzenia.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 czerwca 1932 r. w sprawie zmiany granic okręgów sądów okręgowych w Kaliszu, Łodzi i Piotrkowie, jako zwierzchności hipotecznej, zarządza co następuje:

§ 1. Granice okręgów sądów okręgowych w Kaliszu i Piotrkowie zmienia się w ten sposób, że nieruchomości, położone w obrębie powiatów: łaskiego, łęczyckiego i łódzkiego, tudzież w obrębie miast: Brzeziny, Głowno i Stryków oraz gmin: Biała, Bratoszewice, Długie, Dmosin, Dobra, Gałkówek, Lipiny, Mikołajów, Mroga Dolna, Niesułków i Popień w powiecie brzezińskim, wyłącza się z okręgów obu tych sądów okręgowych jako zwierzchności hipotecznej.

§ 2. Granice okręgu sądu okręgowego w Łodzi zmienia się w ten sposób, że nieruchomości, położone w obrębie powiatów, miast i gmin, wymienionych w § 1, włącza się do okręgu sądu okręgowego w Łodzi jako zwierzchności hipotecznej.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości, który oznaczy termin wprowadzenia w życie przepisów §§ 1 i 2.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 czerwca 1932 r. w sprawie zmiany okręgów sądów grodzkich w Iłży i Lipsku w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Na podstawie art. 270 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 12, poz. 93) zarządza co następuje:

§ 1. Gminę Pętkowice wyłącza się z okręgu sądu grodzkiego w Iłży i włącza się do okręgu sądu grodzkiego w Lipsku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1932 r.

## Koszta sądowe.

W Nr. 57 Dziennika Ustaw pod poz. 554 ogłoszono ponownie jednolity tekst przepisów tymczasowych o kosztach sądowych, obowiązujących w Warszawie, Lublinie i Wilnie. Nowy tekst obowiązuje w miejsce poprzednio ogłoszonego w Nr. 47 Dziennika Ustaw pod poz. 448, do którego wkradły się, sprostowane zresztą w następstwie, błędy.

# Zadania organizacji.

Już w numerze pierwszym „Egzekucji Sądowej" wskazywaliśmy na konieczność jaknajszybszej konsolidacji organizacyjnej, na niezbędność zlania wszystkich komorników sądowych w jedno ciało, któremu na imię organizacja.

Niestety, nie wszyscy koledzy traktują poważnie te rzeczy. Jeżeli chodzi o kolegów urzędujących w b. zaborze pruskim, tam sprawa stoi doskonale. Na palcach można policzyć te jednostki, które stoją poza organizacją. Smutniej przedstawia się sprawa o ile chodzi o kolegów urzędujących w b. zaborze rosyjskim. Czy rzekome nadzwyczajne usytuowanie materjalne każe lekceważyć tak dalece sprawy zawodowe? Czy może obawa przynależności do Zrzeszenia? W kwestji ostatniej należy wyjaśnić, że Zrzeszenie jest organizacją par excellence apolityczną i z tego powodu nikt nie może się narazić na żadną nieprzyjemność. Przecież istnieją o tym samym charakterze organizacje sędziów i prokuratorów oraz urzędników sądowych.

Organizować się, to znaczy skupiać sprawy dotyczące danej społeczności w jednem miejscu, którem jest organizacja. Otóż organizacja i tylko organizacja może najlepiej reagować na wszelkie bolączki swych członków zarówno na wewnątrz, jak i na zewnątrz. Nie chodzi tu o jakąś walkę, lecz przeciwnie, chodzi o pokój, który najlepiej można osiągnąć przez dopasowanie zadań, celów i interesów danej społeczności do ogólnego ustroju państwowego. Otóż cel ten można tylko osiągnąć dzięki zespoleniu się, przez wytworzenie reprezentacji danej społeczności, która to reprezentacja może i powinna wszelkie kwestje precyzować i załatwiać ku najlepszemu zadowoleniu i korzyści obu stron, któremi w danym wypadku będą: Władza państwowa i społeczność nasza. Władzy państwowej zależy abyśmy sprawnie urzędowali, a czyż cel organizacji jest inny — ten sam. Li tylko w wypadkach, gdy nastąpi ewentualna różnica po-

glądów należy dążyć do jaknajlepszego wyjścia z sytuacji, a co zrobić może jedynie organizacja, jako wyobrazicielka woli ogółu zrzeszonych.

Co do sytuacji materjalnej, co wypada zauważyć, że hossa w egzekucji była powodem załamania się gospodarczego w kraju, obecnie natomiast widzimy, że przy stabilizowaniu się nawet tego anormalnego stanu rzeczy — następuje zanik egzekucji. Na prowincji w większości rewirów jest bardzo źle. A jak będzie jeszcze gorzej, to kto zajmie się całą rzeszą ludzi na urzędach bez zajęcia. Chwilowe powodzenia materjalne nie stanowią jeszcze sprawdzianu o istocie rzeczy. Tylu jest kolegów urzędujących, że w niedługim czasie część nie będzie miała zajęcia, a kto im może, kto winien przyjść z pomocą jak nie organizacja zawodowa. Dlatego też nie powinno braknąć w organizacji nikogo. Wszyscy winni być zrzeszeni.

Nie można czekać, aż przyjdzie ten moment, że dany kolega znajdzie się w przykrej sytuacji, bądź to urzędowej, bądź też materjalnej, a wówczas dopiero zwraca się o pomoc do organizacji — nie będąc wcale zrzeszonym.

Podając powyższe ku rozwadze kolegów jednocześnie zwracamy uwagę na konieczność należytego rozważenia tych słów i wyciągnięcia właściwych wniosków.

**W. J.**

# Poradnik zawodowy.

**P. St. M.**

Pretensje, poszukiwane na zasadzie tytułów wykonawczych lub klauzul egzekucyjnych, mają w razie skierowania egzekucji do uposażenia za pracę pierwszeństwo przed pożyczkami i zaliczkami, udzielonemi dłużnikowi przez pracodawcę. W myśl bowiem obowiązujących przepisów prawnych (Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. Dz. Ustaw R. P. Nr. 35, poz. 324) pracodawcy wolno potrącać z należnej pracownikowi wypłaty według następującej kolejności:

a) z wypłat robotniczych: 1) równowartość udzielanego w naturze mieszkania, opału i światła; 2) podatki, opłaty i świadczenia publiczne; 3) należności z tytułów egzekucyjnych na skutek wezwania komornika; a dopiero z postałej części 4) udzielone pracownikowi pożyczki i zaliczki oraz 5) kary, nałożone zgodnie z regulaminem pracy;

b) z pensji i innych wypłat pracownika umysłowego: 1) podatki, opłaty i świadczenia publiczne; 2) należność z tytułów wykonawczych wskutek wezwania komornika a następnie, 3) udzielone pożyczki i zaliczki i 4) kary konwencyjne. Suma wszystkich potrąceń prócz kar nie może przekraczać połowy należnego wynagrodzenia, wysokość zaś potrąconych kar — dziesiątej części sumy przypadającej do wypłaty po odliczeniu uprzednich potrąceń. Z powyższego wynika, że pracodawca, wezwany przez komornika do wpłacania mu podlegającej zajęciu części uposażenia swego pracownika, nie ma prawa zasłaniać się udzieloną temu pracownikowi zaliczką na poczet przyszłych poborów.

Otrzymane w tej drodze pieniądze należy wydać za pokwitowaniem egzekwującemu; jednakże jeśli egzekwujących jest kilku z różnych tytułów wykonawczych, uzyskana zaś suma nie wy-

starcza na pokrycie wszystkich należności, — wówczas otrzymane pieniądze trzeba złożyć do depozytu sądowego.

**p. Józefowi B.**

Odroczenie wyznaczonego terminu nastąpić może tylko za zgodą egzekwujących, bądź wskutek nakazu sądu. W szczególności prosić może dłużnik sąd o zawieszenie sprzedaży nieruchomości, jeśli przedstawionemi urzędowemi dowodami najmu lub dzierżawy udowodni, że czysty dochód roczny z nieruchomości tej wystarczy na całkowite zaspokojenie długu, i jeśli jednocześnie zgodzi się na przekazanie dochodu tego do wysokości poszukiwanej należności na rzecz egzekwującego (art. 2212 k. c. i art. 1588).

**p. M. K.**

Uzyskanie przez dłużnika sądowego odroczenia wypłat na mocy Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zapobieganiu upadłości nie wstrzymuje postępowania egzekucyjnego, gdy chodzi o pretensje pracowników, robotników i służby z tytułu wynagrodzenia za pracę oraz wszelkiego rodzaju zasądzonych alimentów.

**P. H. O.**

1) Wprowadzić w posiadanie do wspólnego korzystania z majątku ziemskiego znaczy dać stronie powodowej tytuł do korzystania z przyznanych praw. Z chwilą stwierdzenia, że majątek ten w całości czy też częściowo znajduje się w faktycznem posiadaniu osób trzecich, jedynie stronie powodowej przysługuje prawo odwołania się do sądu. Powód może być wprowadzony do korzystania z reszty majątku, nie sprzedanej i nie wydzierżawionej. Egzekucja kosztów sądowych i egzekucyjnych może być skierowana tylko do części majątku, pozostającego we władaniu dłużnika.

2) Deklaracje okazuje się tylko obecnemu dłużnikowi. Wzmiankę można uczynić na protokóle zajęcia. Bronić się przed niskim szacunkiem dłużnik może zgodnie z art. 1118 i 1123 U. P. C.

3) Zgłoszenie sporu co do wysokości szacunku w myśl art. 1001 U. P. C. **musi nastąpić podczas opisu,** i wszelkie wnioski o dokonanie szacunku po dokonanym już opisie, jak również powtórny szacunek, a to tembardziej po odbytej już licytacji — są sprzeczne z ustawą. W razie żądania jednej ze stron o wezwanie biegłego, oszacowanie może być odłożone na późniejszy termin, gdyby sprowadzenie biegłego napotykało na trudności.

# Dział Informacyjny

## KOMUNIKAT

**w sprawie przesyłania zawiadomień w sprawach dotyczących przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.**

W myśl art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 379) zarząd przedsiębiorstwa sprawuje Minister Poczt i Telegrafów przez podległe Ministerstwo oraz Dyrekcje Poczt i Telegrafów. Okręgową więc władzą przedsiębiorstwa są Dyrekcje Poczt i Telegrafów, i dlatego wszelkie zawiadomienia w sprawach, dotyczących przedsiębiorstwa P. P. T. T. przesyłać należy nie Ministerstwu Poczt i Telegrafów w Warszawie, lecz właściwym Dyrekcjom Poczt i Telegrafów.

### Nowe rewiry egzekucyjne.

Prezes Sądu Okręgowego w Nowogródku ustalił podział okręgów sądów grodzkich w Baranowiczach, Horodyszczu i Mirze na rewiry egzekucyjne w sposób następujący:

**I rewir egzekucyjny** (Baranowicze) powierzono komornikowi Leonowi Paderewskiemu.

**II rewir egzekucyjny** (Baranowicze) powierzono komornikowi Michałowi Kruszewskiemu.

**Rewir egzekucyjny** sądu grodzkiego w Horodyszczu obejmuje gminy: Horodyszcze, Stołowicze, Wolna, Mołczadź, pow. baranowickiego oraz gm. Cyryn, pow. nowogródzkiego. Rewir ten powierzono komornikowi Wacławowi Karolkiewiczowi.

**Rewir egzekucyjny** sądu grodzkiego w Mirze obejmuje gminy: Mir, Żuchowicze i Turzec. Rewir ten powierzono komornikowi Witoldowi Adamowiczowi.

# „Temida“ na morzu.

10 b. m. odbyła się w Gdyni uroczystość chrztu i przekazania Państwowemu Urzędowi Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego dwóch jachtów, zakupionych przez Centralny Komitet budowy okrętu p. n. „Temida“.

O godzinie 11 rano zebrali się na terenie Morskiego Oddziału Yacht Klubu Polskiego przedstawiciele miejscowych władz z wojewodą pomorskim Kirtiklisem i komisarzem m. Gdyni Zabierzowskim na czele, Państwowego Urzędu Wych. Fiz. i Przysp. Wojsk., Centralnego Komitetu budowy okrętu p. n. „Temida“ i liczni zaproszeni goście, wśród których wielu sędziów, przebywających nad polskiem morzem.

Rodzicami chrzestnymi jachtu „Temida I“ był Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie p. K. Fleszyński i adwokat p. H. Wiewiórska, rodzicami chrzestnymi jachtu „Temida II“ byli Prezes Zarządu Głównego Zrzeszenia Notarjuszów i Pisarzy Hipotecznych p. rej. Z. Hübner i st. sekretarka Sądu Najwyższego p. Z. Młodzianowska.

Po odprawieniu modłów przez księdza i po dokonaniu zwyczajowego „chrztu“, polegającego na udekorowaniu wieńcem dziobu statku, nadaniu przez matkę chrzestną nazwy statkowi i oblaniu przodu statku winem „szampańskiem“ (krajowem) Prezes Centralnego Komitetu „Temidy“ p. Fleszyński w pięknem przemówieniu przekazał jachty w posiadanie dyrektorowi P. U. Wych. Fiz. i Przysp. Wojsk. pułkownikowi dypl. Kilińskiemu, który, przyjmując je wygłosił dłuższe przemówienie, dziękując za wielce pożyteczny, dla wychowania fizycznego młodzieży i zaprawiania jej do sportu żeglarskiego dar. Pełne gorącego apelu do miłowania morza polskiego i sportu żeglarskiego przemówienie wygłosił kie-

rownik kursu morskiego gen. Marjusz Zaruski, poczem odbył się trzygodzinny spacer jachtami dla zaproszonych gości.

W ten sposób dokonane zostało dzieło, zapoczątkowane i przeprowadzone przez specjalny komitet, w skład którego wchodzili przedstawiciele wszystkich organizacji świata prawniczego Polski.

Zakupione jachty prezentują się okazale. „Temida I" jest największym jachtem w Polsce. Długość pokładu 25 m., zanurzenie 2 m. 60 cm., wysokość grotmasztu 24 m., powierzchnie ożaglenia 220 m², posiada motor pomocniczy o sile 100 koni. Wymiary „Temidy II": długość pokładu 13,5 m., powierzchnia ożaglenia 105 m².

Polski świat prawniczy a z nim społeczność komorników spełnili piękny obowiązek względem polskiego morza.

## Wszyscy łączą się!

Ostatni Nr. 2 (kwiecień-czerwiec 1932) „Przeglądu Notarjalnego" przyniósł wiadomość, że doroczne Kolegjum Izby Notarjalnej w Krakowie, odbyte w dniu 29 maja r. b., powzięło następującą uchwałę:

„Kolegjum upoważnia Izbę notarjalną, by w porozumieniu z Izbami lwowską i przemyską nawiązała kontakt z Zrzeszeniem Notarjuszy i Pisarzy Hipotecznych w Warszawie celem współdziałania w sprawach ogólnych, dotyczących notarjatu polskiego".

Na temże Kolegjum, jak donosi „Przegląd Notarjalny", — „wybrano delegatów do stałej delegacji notarjuszów w Warszawie, ustanowionej uchwałą ogólnego Zjazdu notarjuszów z dni 3, 4 i 5 czerwca 1922 roku".

Powyższa wiadomość świadczy, że świadomość organizacji przenikła już wszędzie. Niech to posłuży za przykład dla tych kolegów-komorników, którzy nie należą do naszej zawodowej organizacji.

# Projekt Statutu Zrzeszenia Komorników Sądowych

(Dokończenie)

## VIII. Koła miejscowe Zrzeszenia.

Art. 38. Na terenie każdego Sądu Apelacyjnego, względnie Okręgowego może powstać Koło Zrzeszenia, obejmujące wszystkich komorników sądowych urzędujących w danym okręgu sądowym; siedzibą Zarządu Koła miejscowego jest miejsce urzędowania Sądu Apelacyjnego lub Okręgowego.

Art. 39. Zadaniem Kół miejscowych jest spełnianie obowiązków, wypływających ze statutu ze szczególnem uwzględnieniem stosunków miejscowych w swych okręgach, pozatem winny Koła popierać akcję Zarządu Głównego.

Art. 40. We wszystkich sprawach ważniejszych, a w szczególności tych, które Zarząd sobie zastrzeże, nie mogą Koła miejscowe występować nazewnątrz samodzielnie.

Art. 41. Koła Zrzeszenia winny przelewać 75% wpływu z wpisowego i składek członkowskich do kasy Zarządu Głównego.

Na pokrycie potrzeb Kół miejscowych, mogą Koła zatrzymywać 25% z wpływów wymienionych w ustępie poprzednim niniejszego artykułu, jak również mogą tworzyć własne fundusze i w tym celu uchwalać osobne składki.

Art. 42. Władzami Kół Zrzeszenia są Zgromadzenia i Zarządy miejscowe.

Art. 43. Do zakresu działania i sposobu urzędowania Zebrań ogólnych i Zarządów Kół miejscowych mają zastosowanie w drodze analogji zasady wyrażone w niniejszym Statucie, a dotyczące sposobu urzędowania Zarządu Głównego, za wyjątkiem tych spraw, które specjalnie są zostawiane dla kompetencji Zarządu Głównego.

## IX. Sąd honorowy.

Art. 44. Przy każdym Zarządzie Głównym, jak również przy każdym Kole miejscowym istnieją Sądy honorowe, których ustrój i kompetencje określi Walne Zgromadzenie Zrzeszenia.

## X. Komisja.

Art. 45. Dla prowadzenia poszczególnych spraw Zrzeszenia i wykonywania zadań stosownie do niniejszego Statutu mocen jest Zarząd Główny jak i Zarząd Kół miejscowych powoływać Komisje z pośród członków Zrzeszenia pod przewodnictwem delegowanego przez siebie członka Zrzeszenia.

## XI. Rozwiązanie Zrzeszenia.

Art. 46. W razie rozwiązania Zrzeszenia Walne Zgromadzenie wyznacza Komisję do zlikwidowania spraw o majątku Zrzeszenia oraz postanawia o przeznaczeniu pozostałych funduszów o ile one nie mają specjalnego innego przeznaczenia.

Art. 47. Szczegóły organizacji, porządek obrad i działalności władz Zrzeszenia, Sądu honorowego i Komisji Zrzeszenia normują instrukcje i regulaminy specjalne uchwalone przez władze Zrzeszenia w granicach niniejszego Statutu.

Drukarnia „SIŁA", Warszawa, Marszałkowska 71. Tel. 8-34-48.

KOLEDZY!

POPIERAJCIE

WŁASNE PISMO!

PRENUMERUJCIE

# „Egzekucję Sądową"

NADSYŁAJCIE MATERJAŁY

DOTYCZĄCE NASZEGO ZAWODU.